

PARAULA I VIDA

«La Mare de Déu de Núria anem tots a visitar»

Pugem espiritualment a Núria en aquest diumenge, com a pelegrins! S'hi escou la festa de la Mare de Déu de Núria, Patrona principal del nostre Bisbat d'Urgell. Des de totes les contrades del Bisbat agraïm amb cor de fills i venerem amb amor la nostra Mare i Patrona, entronitzem-la a les nostres famílies, perquè les protegeixi i les faci fecundes de bones obres, i demanem-li que beneeixi tot Catalunya amb el do de la pau i la concòrdia.

«*Aquí tens el teu fill... Aquí tens la teva mare*», li digué Jesús al deixeble estimat, «*i d'aleshores ençà el deixeble la va acollir a casa seva*» (Jn 19, 26-27). Tenim la Verge Maria, la Mare del Senyor Jesús, sota l'advocació de Núria, com a Patrona des de 1956, i des de 2014 el seu Santuari ha estat honorat pel Papa Francesc amb el títol de Basílica Menor. L'Evangeli ens urgeix a estimar-la, a «tenir-la per Mare» i a «acollir-la» a casa nostra, amb fe i alegria espiritual. Qui l'acull, no perdrà mai la seva protecció i ajuda. I en comptes de pensar que nosaltres l'acollim a Ella, creiem que és

Ella qui ens acull, i ens guarda sota el seu mantell misericordiós i protector. Gràcies a Maria, al seu sí en l'Encarnació, Ella va concebre Jesús, per obra de l'Esperit Sant, i Ell ens pogué redimir i omplir de benediccions des de dins de la natura humana: «*Quan el temps arribà a la seva plenitud, Déu envià el seu Fill, nascut d'una dona, nascut sota la Llei, per rescatar els qui vivien sota la Llei, perquè obtinguéssim ja la condició de fills*» (Ga 4,4). I no hi ha res de més gran que ser fills de Déu.

Des del bell Santuari situat a 2.000 metres d'altitud, Maria protegeix els pastors i els ramats, la vida dels muntanyencs i de forma especial les famílies que desitgen ser fecundes en vida d'amor i en fills, i a tots beneeix amb la fecunditat de les bones obres. Aquell ermità **Sant Gil**, vingut d'Orient al segle VII, i que després s'instal·là al país occità, Sant Gèli o Saint Gilles-du-Gard, on reposen les seves restes venerades, ens predicà l'Evangeli i ens modelà, segons la tradició, la imatge de Maria. Fou amagada i després retrobada al segle XI, amb els 3 símbols de Núria que Sant Gil forjà: la campana, l'olla i la creu.

La campana és símbol de la veu de Déu, que ens fa enlairar els cors i ens crida a l'oració; que convoca el poble sant a l'assemblea dominical i ens acompanya al llarg de la vida, ritmant les nostres activitats i esdeveniments vitals. **L'olla** és signe dels àpats gratuïts de germanor, on tot es comparteix; ens remet a l'Eucaristia, l'aliment de Vida eterna; i ens esperona a la solidaritat envers els pobres i els necessitats, amb els quals s'identifica el mateix Crist. I **la creu** és el senyal de la salvació i l'amor que ens ha vingut per la Creu redemptora del Crist; uneix l'amor a Déu —vertical— i l'amor al pròxim —horitzontal—, i ens ensenya fins on ens cal estimar, fins a donar la vida per amor.

Arribem-nos a Núria per pregar Maria, la nostra Patrona, per mantenir la fe, escoltar la veu de Déu i ser germans amb tots els qui ens envolten. A Núria la Mare sempre ens espera «*voltada de soledats*». Com canten els Goigs: «*Ja que per sa gran clemència nostres vots vol escoltar, la Mare de Déu de Núria anem tots a visitar.*»

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Restauració de la porta de Santa Maria de Cubells

La porta de fusta de l'església de Santa Maria s'ha restaurat amb la col·laboració de l'Institut d'Estudis Ilerdencs i l'Ajuntament de Cubells (Noguera). Aquesta porta correspon a l'entrada romànica de l'església dedicada a Santa Maria, que és l'únic edifici conservat de l'antic Castell de Cubells. Els treballs han comportat també una millora en l'edifici, que és un tresor religiós, artístic i històric del poble. D'aquesta capella prové la imatge gòtica d'alabastre de la Mare de Déu del Castell o de la Llet (s. XIII), actualment guardada a l'església parroquial de Sant Pere de Cubells (s. XIII-XIV).

APUNTS PER A L'ANÀLISI

D'alguna manera, tots tornem al *col·le*

Tot és a punt per tornar a l'escola. La propera setmana comença un nou curs. Una promoció d'alumnes s'incorporarà al sistema escolar i començarà la seva formació. Els nens i les nenes de tres anys s'afegiran als companys i companyes que s'han incorporat a l'escola en cursos precedents. Entre tots són una bona colla. L'educació i l'escola són qüestions importants que afecten un bon nombre de persones directament i incideixen, també, en el desenvolupament quotidià de la societat i en el mateix model de societat que es pretén assolir, que es va construint en el dia a dia.

Quatre educadors, ja jubilats, dialogaven arran d'un article que un d'ells aportà. Resumint, deien: «La responsabilitat de les generacions adultes és gran perquè, encara que el futur el protagonitzaran els més jo-

ves, que creixen i es fan grans a les escoles públiques o concertades, tots contribuïm a bastir-lo des del present. Són molts els aspectes que cal considerar: canvis i transformacions radicals que generen noves formes de pensar, de viure, i fins i tot de ser. I també la incidència dels moviments de població per motius laborals, polítics, humanitaris i econòmics, que plantegen reptes de convivència, de formació, culturals i religiosos. Aquesta etapa de la formació de les persones no queda reduïda a l'escola, sinó que abraça també la família, els grups i els espais que contribueixen a transmetre o millorar coneixements, a desenvolupar capacitats personals i a crear actituds. Es pot considerar el conjunt de la vida de les persones com a espais formatius. En aquest conjunt, en el qual es desenvolupa el procés formatiu de les persones, l'escola ha de tenir-hi un dis-

cur propi que creï un ambient acadèmic i de relació personal i social en el qual tots els alumnes se sentin acollits amb estima, valorats per allò que són i atesos d'acord amb les seves possibilitats i situacions personals. Alhora, també, promovent accions inclusives, humanitzadores, compromeses amb la justícia, amb una especial sensibilitat envers els més desfavorits.»

Només voldria afegir que les paraules que aboquem al diàleg educatiu han de fer créixer en saviesa i humanitat; per als cristians, a la manera de Jesús, la Paraula que es va fer Home, Home Nou, per ensenyar-nos i testimoniar-nos les paraules de vida. «Perquè puguem portar una vida tranquil·la i serena, tota donada a la pietat i a l'honestetat» (1Tm 2,2).

Bon curs per a tothom!

Enric Puig Jofra, SJ

PALABRA Y VIDA

«Vayamos todos a visitar a la Virgen de Nuria»

Subamos espiritualmente a Nuria en este domingo, como peregrinos! Se celebra la fiesta de la Virgen de Nuria, Patrona principal de nuestra Diócesis de Urgell. Desde todos los lugares de la Diócesis agradecemos con corazón de hijos y veneramos con amor a nuestra Madre y Patrona, entronicémosla en nuestras familias, para que las proteja y las haga fecundas de buenas obras, y pidámosle que bendiga a toda Cataluña con el don de la paz y de la concordia.

«Mujer, ahí tienes a tu hijo... Ahí tienes a tu madre», le dijo Jesús al discípulo amado, «y desde aquella hora, el discípulo la recibió como algo propio» (Jn 19,26-27). Tenemos a la Virgen María, la Madre del Señor Jesús, bajo la advocación de Nuria, como Patrona desde 1956, y desde 2014 su Santuario ha sido honrado por el Papa Francisco con el título de Basílica Menor. El Evangelio nos urge a amarla, a «considerarla como Madre» y a «recibirla» en nuestra casa, como algo propio, con fe y alegría espiritual. Quien la acoge, no perderá jamás su protección y ayuda. Y en vez de pensar que nosotros la acogemos a Ella, creamos que es Ella la que nos acoge, y nos guarda bajo su manto misericordioso y protector. Gracias a María, a su sí en la Encarnación, Ella concibió a Jesús, por obra del Espíritu Santo, y Él nos pudo redimir y llenar de bendiciones desde dentro de la naturaleza humana: «Cuando llegó la plenitud del tiempo, envió Dios a su Hijo, nacido de mujer, nacido bajo la ley, para rescatar a los que estaban bajo la ley, para que recibiéramos la adopción filial» (Ga 4,4). Y no hay nada más grande que ser hijos de Dios.

Desde el hermoso Santuario situado a 2.000 metros de altitud, María protege a los pastores y rebaños, la vida de los montañeros y de forma especial a las familias que desean ser fecundas en vida de amor y en hijos, y a todos bendice con la fecundidad de las buenas obras. Aquel ermitaño **San Gil**, venido de Oriente en el siglo VII, y que después se instaló en el país occitano, Sant Gèli o Saint Gilles-du-Gard, donde reposan sus restos venerados, nos predicó el Evangelio y modeló para nosotros, según la tradición, la imagen de María. Fue escondida y después reencontrada en el siglo XI, con los 3 símbolos de Nuria que San Gil forjó: la campana, la olla y la cruz.

La campana es símbolo de la voz de Dios, que eleva nuestros corazones y nos llama a la oración; que convoca el pueblo santo en la asamblea dominical y nos acompaña a lo largo de la vida, rimando nuestras actividades y eventos vitales. **La olla** es signo de comidas gratuitas de hermandad, donde todo se comparte; nos remite a la Eucaristía, el alimento de Vida eterna; y nos anima a la solidaridad con los pobres y necesitados, con los que se identifica el mismo Cristo. Y **la cruz** es la señal de la salvación y el amor que nos ha venido por la Cruz redentora de Cristo; une el amor a Dios —vertical— y el amor al próximo —horizontal—, y nos enseña hasta dónde debemos amar, hasta dar la vida por amor.

Lleguémonos a Nuria para rezar a María, nuestra Patrona, para mantener la fe, escuchar la voz de Dios y ser hermanos con todos los que nos rodean. En Nuria la Madre siempre nos espera «rodeada de soledades». Como cantan los Goigs: «Ya que por su gran clemencia nuestros votos quiere escuchar, la Virgen de Nuria vayamos todos a visitar.»

† **Joan-Enric Vives**
Arzobispo de Urgell

Celebració del naixement de la Mare de Déu

El diumenge 8 de setembre se celebra la Solemnitat del naixement de la Mare de Déu, i en molts indrets, capelles i santuaris, els fidels s'apleguen per celebrar-ho. A la nostra diòcesi pren especial rellevància aquesta celebració perquè també se celebra amb solemnitat la festa de la Mare de Déu de Núria, que és patrona principal de la diòcesi, i la de la Mare de Déu de Meritxell, patrona del Principat d'Andorra.

S'hi celebren sengles trobades i aplecs de fidels, amb celebracions eucarístiques molt concorregudes. És d'especial seguiment la festa al Santuari-Basílica de Nostra Senyora de Meritxell, ja que des del vespre abans s'hi fan trobades i celebracions, i al llarg del mateix dia, i des de primera hora del matí és previst que hi hagi celebracions eucarístiques, la més important de les quals és la que presideix l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra a les 11 del matí, quan s'apleguen també les autoritats andorranes. Aquell mateix dia s'inicia el curs lectiu al Parlament andorrà i se sol celebrar una sessió simbòlica al matí, abans de la celebració al Santuari de la missa central del dia.

És una jornada molt festiva, diada nacional al país, en la que tot el comerç tanca i molts pelegrins puguen a saludar i venerar la Mare de Déu i fan dinar de germanor a la muntanya, com en molts altres punts del Bisbat d'Urgell, on se celebren d'altres aplecs. Citem el susdit de Núria, el de Castell-Iebre a Peramola (Alt Urgell), els dels Esclopets a Ribelles, el de la Mare de Déu de la Roca a Escart (Pallars), el de Santa Maria de Mitjaran a Vielha (Vall d'Aran), el de la Mare de Déu de Boscallt a Ansovell i el de la Mare de Déu de Segars (La Bastida d'Hortons) a l'Alt Urgell.

► **Celebració dels exercicis espirituals per a preveres durant l'estiu.** Del dilluns 22 al divendres 26 de juliol, els preveres de la diòcesi es van trobar al Seminari de La Seu d'Urgell i van seguir una setmana dels exercicis espirituals. Aquesta tanda d'exercicis d'estiu per als diaques i preveres d'Urgell van ser predicats pel Bisbe emèrit d'Albacete, Mons. Ciriaco Benavente, i hi van participar 18 pre-

veres i diaques, en règim de silenci i recolliment.

L'Arquebisbe Joan-Enric va iniciar la tanda amb l'acollida i presentació del Bisbe Ciriaco, i comentant les notícies destacades de la marxa de la diòcesi, i també fou present en la cloenda.

► **La diòcesi d'Urgell, a Signes dels temps.** Durant tres diumenges de juliol, els dies 7, 14 i 21, la nostra diòcesi ha aparegut destacadament en el programa de TV3 *Signes dels temps*, el programa que la televisió pública de Catalunya ofereix des de l'any 1986, ara en horari de matí de diumenges i que dirigeix el periodista Francesc Rosaura. Es tracta de tres progra-

mes on han estat entrevistats: Mn. Pere Balagué, Arxiprest de la Vall d'Aran, amb el programa «Església aranesa»; el diaca Mn. Josep Montoya i la seva esposa Conxita Salvadó, que tenen confiada la cura pastoral de la Vall Fosca, al Pallars, juntament amb Mn. Josep Eliud Arias, rector de la Pobla de Segur, amb el programa «Parròquies de la Vall Fosca»; i el tercer programa «Història de l'Església a l'Aran» que va estar dedicat al Canonge d'Urgell, M.I. Mn. Jusèp Amiel, lingüista de la llengua aranesa, exarxiprest de la Vall d'Aran, i actualment ajudant a Garòs i altres pobles de la Vall, i resident a Vielha. Els podeu veure a la carta al web de TV3.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

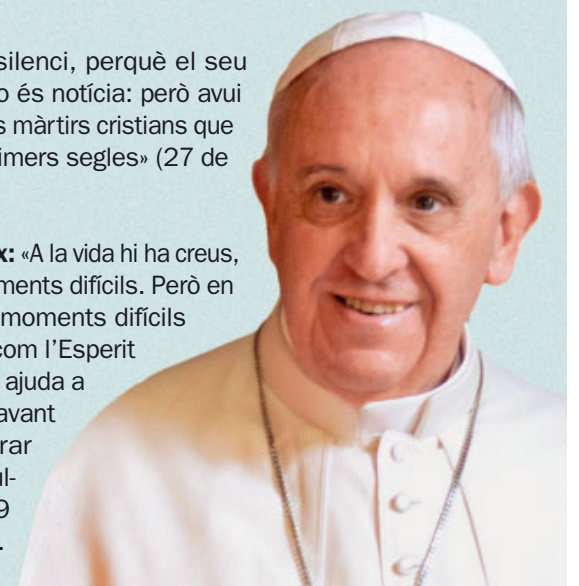
@Pontifex: «Als ulls de Déu, la misericòrdia cap a aquells que només poden rebre sense donar res a canvi és preciosa» (26 de maig).

@Pontifex: «L'Esperit ens fa ressorgir dels nostres límits, de les nostres morts, perquè tenim tantes necrosis a la nostra vida, a l'ànima. El missatge de la resurrecció és aquest: cal renèixer» (26 de maig).

@Pontifex: «També avui en dia hi ha molts cristians assassinats i perseguits per estimar Crist. Donen la seva

vida en silenci, perquè el seu martiri no és notícia: però avui hi ha més màrtirs cristians que en els primers segles» (27 de maig).

@Pontifex: «A la vida hi ha creus, hi ha moments difícils. Però en aquests moments difícils se sent com l'Esperit Sant ens ajuda a tirar endavant i a superar les dificultats» (29 de maig).

Urgell pelegrina a Armènia, primer país cristià del món

La diòcesi d'Urgell ha convocat un pelegrinatge a Armènia, un territori de muntanyes al Caucas i el primer país cristià de la història, des que l'any 301 el rei Tiridates II es va convertir amb tota la seva nació, gràcies a la perseverança de Sant Gregori, que va estar tancat durant 13 anys en un pou, en el monestir de Khor Virap, una fortalesa a prop del mont Ararat.

La civilització armènia és una de les més antigues del món que ha sobreviscut fins als nostres dies: la seva història comença en el IV mil·lenni abans de Crist i ha lligat el seu destí al cristià durant segles ininterrompudament fins als nostres dies.

El pelegrinatge es fa del 18 al 25 de setembre i està previst visitar llocs emblemàtics i molt significatius, com el monument i museu dedicat a les víctimes del genocidi de 1915, la Catedral de Sant Gregori l'Il·luminador, edifici del 2001, per commemorar els 1.700 anys de l'arribada del cristianisme a Armènia; al Matebabadan (Institut d'investigacions sobre manuscrits antics), un dels més rics dipòsits de manuscrits del món; al Monestir de Goshabank, a la paradisiaca vall del Guetik, construït pel monjo Mkhitar Gosh, savi fabulista, eminent jurista, redactor del Codi Civil armeni. Es visitarà el po-

ble més antic de la regió de Guejarkunik, amb el seu famós cementiri de khachkards (creus de pedra). N'hi ha més de 900 de diferents segles i estils, formant un impressionant espai d'eternitat. La majoria dels khachkards daten dels segles XIII al XVII i la més antiga és del segle VII. Visitem Echmiadzin, centre espiritual del cristianisme a Armènia, i el Surp Hripsime (església del 618, Patrimoni de la Humanitat), on es recorda el martiri de Hripsimé i companyes, primers màrtirs d'Armènia. Es visitarà el sud del país, amb la visita del mont Ararat i el monestir de Khor Virap, on Sant Gregori l'Il·luminador hi va ser empresonat durant 13 anys en un pou. A la regió de Kotayk es visitarà el monestir de Gueghardavank, la Santa Llança que, segons la tradició, custodià la llança amb que fou ferit el cos de Jesús a la creu.

La conversió d'Armènia és anterior a l'edicte de llibertat religiosa, promulgat en l'Imperi Romà el 313. Els armenis construïren el primer gran temple cristià a la pròpia capital. Fou inaugurat l'any 303, i amb algunes reformes, és la catedral de l'Església apostòlica d'Armènia. Aquest és un país d'històries bíbliques, un museu a l'aire lliure amb molts monuments remots i més de 1.500 monestirs i esglésies medievals d'una arquitectura peculiar, 9 d'ells inclosos en la llista de Patrimoni de la Humanitat de la UNESCO.

26a Festa de Santa Maria de Gualter

La 26a Festa del Monestir de Santa Maria, organitzada pel «Patronat d'Amics i Protectors del Monestir de Santa Maria i romànic de la Baronia de Rialb», s'ha tornat a dur a terme aquest estiu, el dia 20 de juliol, a Gualter (La Baronia de Rialb). Hi van col·laborar l'Ajuntament, la parròquia i altres entitats. Aquesta és una diada en la què es vol mostrar des de diversos àmbits —religiós, cultural i festiu—, la riquesa patrimonial de Gualter, i més concretament del seu monestir (s. XII) que és una de les obres més emblemàtiques —com a patrimoni cultural— de la Noguera i de la Baronia de Rialb.

Al vespre es va celebrar la Missa, on hi van assistir, entre altres autoritats, la Directora general de l'Administració Local de la Generalitat de Catalunya, Sra. Roser Vestit, i l'Alcalde de la Baronia de Rialb, Il·lm. Sr. Antonio Reig. La celebració va estar acompanyada per la banda de música «Bellpuig cobla». Mn. Bonifaci Fortuny, Rector de Gualter, va presidir la celebració, acompanyat per Mn. Jaume Mayoral.

Una vegada acabada la celebració religiosa, amb un record pels difunts del darrer any i unes pregàries que demanaven pel país i la seva gent, va tenir lloc en la mateixa església un concert de «Bellpuig cobla» amb una selecció de música popular catalana, que va ser molt aplaudida pels molts assistents que omplien l'església del monestir. Després hi va haver al claustre una cantada d'havaneres, on no hi va faltar el tradicional i esperat rom cremat. També dins les adjacents instal·lacions de l'Ajuntament hi havia un seguit d'exposicions i un audiovisual sobre la zona. Una diada que reivindica la riquesa del patrimoni cultural i religiós de Gualter i de tota la Baronia de Rialb on hi ha 23 esglésies romàniques, poc conegudes per la majoria de la gent i que suposen un gran llegat històric i artístic, interessant per visitar i conèixer.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

9. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Col 1,24-2,3 / SI 61 / Lc 6,6-11]. Mare de Déu del Claustre; sant Pere Claver (Verdú, 1580 - Cartagena d'Índies, 1654), prev. jesuïta, apòstol dels esclaus a Colòmbia; santa Felícia.

10. ■ Dimarts [Col 2,6-15 / SI 144 / Lc 6,12-19]. *Sant Feliu de Llobregat*: ■ Beats Domènec Castellet (1592-1627), d'Esparraguera, i Lluís Eixarc (1597-1628), de Barcelona,

prevs. dominicans i mrs. a Omura. *Tortosa*: ■ Beat Jacint Orfenell, prev. i mr. a Nagasaki (1622), nat a La Jana (Maestrat); sant Nicolau de Tolentino, prev. agustinià.

11. ■ Dimecres [Col 3,1-11 / SI 144 / Lc 6,20-26]. Beat Bonaventura Gran (Riudoms, 1620 - Roma, 1684), rel. franciscà; sant Protus i sant Jacint, germans mrs. (s. IV); santa Teodora Alexandrina, penitent.

12. ■ Dijous [Col 3,12-17 / SI 150 / Lc 6,27-38]. El Santíssim Nom de Maria; sant Guiu, pelegrí; beata Maria de Jesús, vg.

13. □ Divendres [1Tm 1,1-2.12-14 / SI 15 / Lc 6,39-42]. Sant Joan Crisòstom (†407), bisbe de Constantinoble i doctor de l'Església; sant Felip, pare de santa Eugènia.

14. ■ Dissabte [Nm 21,4-9 (o bé: Fl 2,6-11) / SI 77 / Jo 3,13-17]. Exalta-

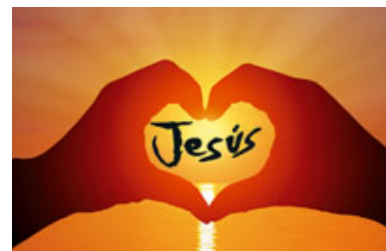
ció de la Santa Creu; sant Cebrià, bisbe i màrtir; sant Crescenci, noi màrtir, fill de sant Eutimi; santa Ròsula, màrtir.

15. ■ Diumenge vinent, XXIV de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Ex 32,7-11.13-14 / SI 50 / 1Tm 1,12-17 / Lc 15,1-32 (o bé, més breu: 15,1-10)]. Mare de Déu dels Dolors; sant Nicodemes, mr.; santa Caterina de Gènova, viuda.

Diumenge XXIII de durant l'any (C)

COMENTARI

Estimar Jesús per damunt de tot

Seguir Jesús no ens és gens fàcil. Llegim el que diu Jesús: *Si algú vol venir amb mi i no m'estima més que el pare i la mare, que l'esposa i els fills, que els germans i les germanes, i fins i tot que la pròpia vida, no pot ser deixeble meu.* Jesús es mostra com l'Absolut, com l'únic Déu veritable al qual hem de dedicar tota la nostra vida de manera que el primer, el més important sempre sigui ell. Evidentment no vol dir no estimar els pares o la família o a nosaltres mateixos. Sinó que, per damunt de qualsevol amor, hi ha d'haver Jesús. I ens diu també: *Qui no porta la seva creu no pot ser deixeble meu.* El nostre estil de vida l'hem de viure d'acord amb les exigències del Regne seguint les petjades de Jesús. I Jesús en les dues paràboles ens diu que hem de ser conscients del que vol dir seguir-lo. Parla de *qui vol construir una torre o d'un rei que vol anar a combatre amb un altre.* Abans de fer-ho pensen molt bé les possibilitats que tenen per a dur a terme els seus propòsits; no actuen a la babalà sinó pensant seriosament en totes les circumstàncies. Els cristians hem de ser conscients de les exigències del Regne perquè el nostre seguiment sigui autèntic i no paraules buides.

Ja la primera lectura ens ha dit: *Quin home pot conèixer què desitja Déu? Qui pot descobrir la voluntat del Senyor? Qui hauria conegut mai què desitjàveu, si vós mateix no haguéssiu enviat el vostre Esperit Sant?* Nosaltres tenim la Paraula de Jesús i el seu Esperit per a saber com hem d'actuar com a veritables cristians.

I així Pau a la segona lectura li diu al seu deixeble *Filèmon* que torni a rebre el seu esclau *Onèsim* que havia fugit d'ell. I que el rebi *no com un esclau sinó molt més que això: com un germà estimat.* I acaba dient: *Repllo com em rebries a mi mateix.* Això és el que li demana la seva condició de cristià. No li devia ser gens fàcil. A nosaltres també se'ns demana seguir Crist estimant-lo per damunt de tot i de tothom. Encara que ens costi.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 9,13-18)

Quin home pot conèixer què desitja Déu? Qui pot descobrir la voluntat del Senyor? Perquè els raonaments dels mortals són insegurs, són incertes les nostres previsions: el cos que es descompon afeixuga l'ànima, aquesta cabana de terra és una càrrega per a l'esperit, capaç de meditar. Si amb prou feines ens afigurem les coses de la terra, si ens costa descobrir allò mateix que tenim entre mans, qui haurà estat capaç de trobar un rastre de les coses del cel? Qui hauria conegut mai què desitjàveu, si vós mateix no haguéssiu donat la saviesa, si no haguéssiu enviat de les altures el vostre Esperit Sant? Així s'han redreçat els camins dels habitants de la terra, els homes han après a conèixer què és del vostre grat, i la saviesa els salva.

▶ Salm responsorial (89)

R. *Al llarg de tots els segles, Senyor, heu estat sempre la nostra muralla.*

Vós feu tornar els homes a la pols dient-los: / «Torneu-vos en, fills d'Adam.» / Mil anys als vostres ulls són com un dia que ja ha passat, / com el relleu d'una guàrdia de nit. R.

Quan preneu els homes, / són com un somni en fer-se dia, / són com l'herba que s'espiga: / ha tret florida al matí, / al vespre es marceix i s'asseca. R.

Ensenyeu-nos a comptar els nostres dies / per adquirir la saviesa del cor. / Calmeu-vos, Senyor, què espereu? / Sigueu pacient amb els vostres servents. R.

Que el vostre amor no trigui més a saciar-nos / i ho celebrem amb goig tota la vida. / Que l'amabilitat del Senyor reposi damunt els seus servents. / Doneu encert a l'obra de les nostres mans. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau a Filèmon (Flm 9b-10.12-17)

Estimat: Jo, Pau, ambaixador de Crist i pres per causa d'ell, recorro a tu intercedint a favor del meu fill Onèsim, jo que l'he engendrat en la fe estant a la presó. Ara te'l retorno com si t'enviés el fruit de les meves entranyes. Jo hauria volgut retenir-lo al meu costat perquè em servís en lloc teu mentre seré a la presó per causa de l'evangeli, però no he volgut fer res sense el teu consentiment: no m'hauria agradat obligar-te a fer un favor com aquest, si tu no el feies de bon grat. Qui sap si, providencialment, Onèsim se separà un moment de tu perquè ara el recobris per sempre, i no com esclau, sinó molt més que això: com un germà estimat. Ho és moltíssim per a mi, però més encara ho ha de ser per a tu, tant humanament com en el Senyor. Per tant, si em comptes entre els qui tenim part en uns mateixos béns, rep-lo com em rebries a mi mateix.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 14,25-33)

En aquell temps, Jesús anava amb molta gent. Ell es girà i els digué: «Si algú vol venir amb mi i no m'estima més que el pare i la mare, que l'esposa i els fills, que els germans i les germanes, i fins i tot que la pròpia vida, no pot ser deixeble meu. Qui no porta la seva creu per venir amb mi, no pot ser deixeble meu.» Suposem que algú de vosaltres vol construir una torre. ¿No us asseureu primer a calcular-ne les despeses per veure si teniu recursos per acabar-la? Perquè, si després de posar els fonaments, no podíeu acabar l'obra, tots els qui ho veurien començarien a burlar-se'n i dirien: «Aquest home havia començat a construir, però no pot acabar.» Si un rei vol anar a combatre amb un altre, ¿no s'asseurà primer a deliberar si amb deu mil homes podrà fer front al qui ve contra ell amb vint mil? I si veia que no pot, quan l'altre encara és lluny li enviarà delegats a negociar la pau. Així també ningú de vosaltres no pot ser deixeble meu si no renuncia a tot el que té.»

▶ Lectura del llibre de la Sabiduría (Sab 9,13-18)

¿Qué hombre conocerá el designio de dios?, o ¿quién se imaginará lo que el Señor quiere?

Los pensamientos de los mortales son frágiles e inseguros nuestros razonamientos, porque el cuerpo mortal oprime el alma y esta tienda terrena abruma la mente pensativa.

Si apenas vislumbramos lo que hay sobre la tierra y con fatiga descubrimos lo que está a nuestro alcance, ¿quién rastreará lo que está en el cielo?, ¿quién conocerá tus designios, si tú no le das sabiduría y le envías tu santo espíritu desde lo alto? Así se enderezaron las sendas de los terrestres, los hombres aprendieron lo que te agrada y se salvaron por la sabiduría».

▶ Salmo responsorial (89)

R. *Señor, tú has sido nuestro refugio de generación en generación.*

Tú reduces el hombre a polvo, / diciendo: «Retornad, hijos de Adán.» / Mil años en tu presencia son un ayer que pasó; / una vela nocturna. R.

Si tú los retiras / son como un sueño, / como hierba que se renueva / que florece y se renueva por la mañana, / y por la tarde la siegan y se seca. R.

Enseñanos a calcular nuestros años, / Para que adquiramos un corazón sensato. / Vuélvete, Señor, ¿hasta cuándo? / Ten compasión de tus siervos. R.

Por la mañana sácianos de tu misericordia, / y toda nuestra vida será alegría y júbilo. / Baje a nosotros la bondad del Señor / y haga prósperas las obras de nuestras manos. / Sí, haga prósperas las obras de nuestras manos. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a Filemón (Flm 9b-10.12-17)

Querido hermano:

Yo, Pablo, anciano, y ahora prisionero por Cristo Jesús, te recomiendo a Onésimo, mi hijo, a quien engendré en la prisión.

Te lo envío como a hijo. Me hubiera gustado retenerlo junto a mí, para que me sirviera en nombre tuyo en esta prisión que sufro por el Evangelio; pero no he querido retenerlo sin contar contigo: así me harás este favor, no a la fuerza, sino con toda libertad. Quizá se apartó de ti por breve tiempo para que lo recobres ahora para siempre; y no como esclavo, sino como algo mejor que un esclavo, como un hermano querido, que sí lo es mucho para mí, cuánto más para ti, humanamente y en el Señor.

Si me consideras compañero tuyo, recíbelo a él como a mí.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 14,25-33)

En aquel tiempo, mucha gente acompañaba a Jesús; él se volvió y les dijo: «Si alguno viene a mí y no pospone a su padre y a su madre, a su mujer y a sus hijos, a sus hermanos y a sus hermanas e incluso a sí mismo, no puede ser discípulo mío. Quien no carga con su cruz y viene en pos de mí, no puede ser discípulo mío. Así, ¿quién de vosotros, si quiere construir una torre, no se sienta primero a calcular los gastos, a ver si tiene para terminarla? No sea que, si echa los cimientos y no puede acabar-la, se pongan a burlarse de él los que miran, diciendo: «Este hombre empezó a construir y no pudo acabar». ¿O qué rey, si va a dar la batalla a otro rey, no se sienta primero a deliberar si con diez mil hombres podrá salir al paso del que lo ataca con veinte mil? Y si no, cuando el otro está todavía lejos, envía legados para pedir condiciones de paz. Así pues, todo aquel de entre vosotros que no renuncia a todos sus bienes no puede ser discípulo mío».